

en saadan Heelstat; thi vi see ingen Stat i Verden, hvor der eksisterer en rolig fuldstændig borgerlig Frihed med en saafaldet Heelstatsforfatning. Den findes ikke i dette Ordre strenge Betydning i disse Stater; den sande borgerlige Frihed, denne har kun fundet sin omfattende og rolige Udvikling under den foederative Idees Virkeliggjørelse, den Virkeliggjørelse, som er tilstede i Notens Udtalelser, og det er ikke af ringe Betydning for os, at man uden for os, just paa hine Steder deri søger Garantie for Hovedsagen, for indre Ro og Udvikling. Jeg vil gaae videre, og her kommer et Punkt, som ikke er umærkeligt, hvor Regjeringen har gjort opmærksom paa, hvor store Banfeligheder det vilde have for den at indkalde Stænderne i Slesvig og raadslaæ med dem. Det er dog alletider Tak værd og værd at lægge Mærke til. Regjeringen har maattet anerkjende, at den i saa Henseende var under en Forpligtelse i Holsteen; men den udtaler sine Tvivl, om den bør eller kan gjøre det i Slesvig. Og hvad svarer man den derpaa? For det Første det Ovenansførte, og dernæst siger man: „I kan være rolige! Usikkerheden i Arvesølgen var det, som fremkaldte og nærede den mod Monarchiets Integritet uforenellige stænderfe Virksomhed. Under de nuværende Omstændigheder, da Grundforfatningen for den fælles Arvesølge allerede synes tilstrækkelig sikret, er der ingen Fare o. s. v.“ Men lag nu vel Mærke til, at, følge vi fremdeles den Vej, vi gaae, isald vi forkaste denne Lov, da bliver ogsaa Arvesølgens Afgjørelse uafgjort, og Stænderne komme sammen, førend den bliver sikret. Lad os sætte, at Stænderne i Slesvig paany sætte sig i Besiddelse af dette uheldige Stof, paa hvem falder saa Skylden? Man vil vende sig mod os og sige: I har havt det i Eders Haand at stille Monarchiet som en Enhed ligeoverfor Udlandet og bestætte denne Enhed ved Hjælp af Arvesølgen, I have viist det fra Jer, I ere Ophavsmand til de Uroligheder, som nu møde Arvesølgen.

Formanden: Her er ikke Tale om Arvesølgeloven.

Ischerning: Det er netop det, her ikke har været Tale om.

Formanden: Her er ikke Tale om Arvesølgeloven.

Ischerning: Nei! Jovrigt har jeg kun omtalt Arvesølgeloven formedelst den Forbindelse, hvori den staaer med Monarchiets Enhed, og jeg troer ikke, at jeg i den Henseende har været udenfor Ordenen. Det gaaer videre: „Paa den ene Side skulle vi paasee Monarchiets vedvarende Forbindelse, paa den anden Side ogsaa Sammes Bestanddeles Ligeberettigelse“; hvorledes stiller denne Ligeberettigelse sig, naar vi forhindre de forskellige Landsdele fra at træde i en saa simpel materiel Forbindelse med hinanden, som Toldeenheden vil medføre, og er det at støtte Regjeringen i dens Stræben efter at tilveiebringe Ligeberettigelse, naar vi gjøre en saadan Modstand som den, vi netop vise i denne Sag, i en Sag, hvorom vi sige: vi attraae at opnaae dens Formaal, i en Sag, hvorom vi sige: det er ikke for Sagens egen Skyld, vi standse den, men det er af andre Grunde, vi benytte denne Sag til andre Formaal, vi benytte den til det Formaal, at skaffe en fælles Forfatning snart tilveie, for derved, siger man, at tilfredsstille og berolige den offentlige Mening. Vi tilfredsstille, som vi her see, naar vi tilfredsstille de ydre Fordringer med Hensyn til Toldforeningen, en af de Gjenstande, der betragtes som Hovedmomenter i Fællesmonarchiet, og vi afvise derved fremmed Indblanding, naar den Tid kommer, da vi skulle afgjøre, hvorledes vor Fællesforfatning skal være. Men er det ikke bedre at blive tilbage med Fællesforfatningen, end at kaste Afgjørelsen ind paa en Tid, hvor Forhandlingen heraf just vil blive Gjenstand for fremmed Undersøgelse og fremmed Dømmeme, fordi vi, ved ikke at fyldestgjøre Fordringerne i de tilfagte Sager, blive under denne Berettigelse fra de Fremmedes Side?

Nu hedder det videre: „kun i Dannelsen af Statsraadet for det samlede Monarchie af Medlemmer, som høre til de forskellige Bestanddele af samme, ligger den af den danske Regjering tilbudne Garantie for den foreløbige Baretagelse af alle Landsdeles Interesser og